

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Veaceslav Catărău în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești din 01 noiembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, în cauza penală în privința lui

Tiron Ivan Xxxxxx, născut la xx xxxxx xxxx,
originar și domiciliat s. Xxxxxx, r-nul
Xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.01.2016 - 01.11.2016;

Instanța de apel: 06.12.2016 - 17.01.2017;

Instanța de recurs: 05.06.2017 – 09.08.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 01 noiembrie 2016, Ivan Tiron a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Ivan Tiron la 26 septembrie 2015, aproximativ la ora 23:00, aflându-se la domiciliul mamei sale Elena Tiron situat în s. Xxxxxx, r-nul Xxxxxx, fiind în relații ostile cu fratele său Vasile Tiron, cu un cuțit, l-a amenințat pe acesta că îl omoară, apropiind lama cuțitului de regiunea gâtului părții vătămate, fapt care i-a inspirat frică și temere pentru viața și sănătatea sa, deoarece a perceput amenințarea ca pe una reală, întrucât a existat pericolul realizării acestei amenințări.

3. ***Avocatul Veaceslav Catărău în numele inculpatului***, a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că, sentința de condamnare este neîntemeiată, or prima instanță s-a bazat în exclusivitate pe plângerea și declarațiile părții vătămate, care sunt contradictorii cu referire la circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, iar declarațiile martorului Nicolae Miron sunt bazate doar pe relatările părții vătămate Vasile Tiron.

La fel, prima instanță nu a ținut cont de faptul că, după decesul tatălui, fratele său Vasile Tiron avea scopul de a moșteni cota-parte a defunctului, fapt confirmat prin declarațiile participanților la proces și a fratelui inculpatului Valeriu Tiron, subsecvent pentru a atinge scopul său a depus declarații

calomnioase în privința inculpatului.

Subsidiar a invocat că, la examinarea cauzei prima instanță nu a ținut cont de personalitatea părții vătămate Vasile Tiron, care anterior a fost condamnat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat, fiind respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpatului Ivan Tiron în săvârșirea infracțiunii imputate se confirmă prin următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Vasile Tiron; martorilor Elena Tiron; Mihail Tiron; Nicolae Miron; conținutul ordonanței privind pornirea urmăririi penale din 17 noiembrie 2015 (f.d.1); plângerea depusă de Vasile Tiron la 29 septembrie 2015 (f.d.8); informația telefonică din 26 septembrie 2015 (f.d.9); conținutul adevărului din 07 decembrie 2015, eliberată de Primăria com. Pașcani, r-nul Hîncești privind componența familiei lui Ivan Tiron (f.d.38); caracteristica pe numele lui Ivan Tiron eliberată de Primăria com. Pașcani, r-nul Hîncești (f.d.39); conținutul certificatelor medicale din 08 decembrie 2015 și 11 decembrie 2015 (f.d.40, 41); revendicarea pe numele lui Ivan Tiron (f.d.43); sentința Tribunalului Chișinău din 29 ianuarie 2001 și decizia Curții de Apel a Republicii Moldova din 14 mai 2001 (f.d.101-111).

Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a conchis că, solicitarea apărării privind achitarea inculpatului este neîntemeiată, deoarece prima instanță corect a constatat dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Ivan Tiron.

Respingând apelul, instanța a indicat că, prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerând a fi neveridice și date cu scopul evitării răspunderii penale, or acestea se contrazic prin întregul sistem de probe cercetate în prima instanță, care combat în întregime versiunea inculpatului, și anume, declarațiile părții vătămate Vasile Tiron și a martorului Nicolae Miron.

Argumentele apelantului cu privire la aprecierea probelor administrate în mod eronat și faptul că au fost respinse argumentele apărării în lipsa unui probatoriu, au fost respinse de către instanța de apel deoarece aceste argumente nu-și găsesc confirmare în materialele cauzei penale, precum și, în conținutul sentinței care conține totalitatea declarațiilor martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, precum și motivarea aprecierii acestora.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele din apelul apărătorului precum că, prima instanță la examinarea cauzei urma a aprecia critic declarațiile părții vătămate și martorului Nicolae Miron, din motiv că, declarațiile părții vătămate nu sunt probate și sunt contradictorii, iar martorul Nicolae Miron a menționat doar cele relatate de către partea vătămată, deoarece declarațiile martorului Nicolae Miron și a părții vătămate Vasile Tiron depuse în instanța de apel sunt

consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și în prima instanță, coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești.

Mai mult, martorul și partea vătămată au fost preveniți de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, și prin urmare, instanța de apel nu a constatat temei de a aprecia critic aceste declarații depuse sub jurământ.

Totodată, argumentul invocat de apărător cu referire la faptul că partea vătămată Vasile Tiron anterior a fost condamnat, a fost respins de către instanța de apel deoarece nu are tangență asupra fondului cauzei penale de învinuire a lui Ivan Tiron.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele apărătorului precum că acuzarea adusă inculpatului se bazează doar pe declarațiile părții vătămate, care are scop de învinuire ilegală a inculpatului, deoarece a considerat că este firesc ca despre amănuntele amenințării să poată comunica doar persoana care a fost amenințată, ținând cont de faptul că altcineva nu era prezent la momentul săvârșirii acțiunilor infracționale, iar potrivit declarațiilor părții vătămate, la 26 septembrie 2015, Ivan Tiron s-a exprimat cu cuvinte necenzurate în adresa lui și l-a amenințat cu moartea, punându-i un cuțit în regiunea gâtului, acțiuni care au fost percepute ca fiind reale și s-a constatat posibilitatea realizării acestei amenințări din partea inculpatului.

Mai mult, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apărării cu referire la existența scopului lui Vasile Tiron de a deveni moștenitorul averii tatălui său, fiind motivul pentru care acesta a dat depoziții calomnioase împotriva inculpatului, deoarece prima instanță a stabilit cu certitudine și fără echivoc vinovăția lui Ivan Tiron în săvârșirea amenințării cu omor a persoanei.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel cu trimitere la prevederile art. art. 7, 16, 75 Cod penal, a indicat că, prima instanță corect a aplicat inculpatului pedeapsa închisorii, care este echitabilă și proporțională infracțiunii săvârșite, ținând cont de gradul de pericol social al infracțiunii, care se califică ca infracțiune mai puțin gravă, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane.

5. Avocatul Veaceslav Catărău în numele inculpatului, fără a invoca careva din temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului a menționat că, instanța de apel a argumentat decizia invocând în fapt și în drept aceleași argumente invocate de prima instanță, ignorând argumentele apărării precum că la baza învinuirii au fost luate doar declarațiile părții vătămate, care nu și-a putut proba depozițiile făcute.

Consideră recurentul că, instanțele de fond nu au dat apreciere circumstanțelor invocate de apărare și care se regăsesc în materialele cauzei, și anume divergențelor dintre declarațiile părții vătămate depuse în cadrul urmăririi penale și cele date în instanțele de judecată, or reieșind din aceste divergențe este absolut evidentă netemeinicia acuzațiilor aduse inculpatului referitor la săvârșirea

infracțiunii imputate.

În aceeași ordine de idei este inexplicabilă poziția instanțelor de fond la aprecierea ca probe a declarațiilor unicului martor, Nicolae Miron care a relatat expres că se afla în stare de ebrietate și nu ține minte mai nimic.

În opinia recurentului utilizarea acestor declarații în calitate probă este inadmisibilă.

Mai mult, instanța de apel a omis să se expună și în privința faptului că, aceste declarații ale martorului se bazează doar pe spusele părții vătămate, adică sunt probe indirecte.

Susține apărarea că, nici prima instanță, nici instanța de apel nu a dat apreciere faptului că în materialele cauzei lipsesc declarațiile fratelui inculpatului și părții vătămate, Mihail Tiron, care se presupune că ar fi oprit partea vătămată să fugă.

În decizia recurată se face trimitere la declarațiile lui Mihail Tiron, însă atribuindu-se declarațiile altui frate, Valeriu Tiron, cu care instanța de apel posibil l-a confundat.

Astfel, consideră recurentul că, alte probe decât plângerea părții vătămate în confirmarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate nu au fost administrate.

La fel, remarcă că la materialele cauzei lipsește corpul delict, și anume cuțitul cu care a fost săvârșită infracțiunea, descrierea lui etc.

Mai mult, nu a fost ținut cont de faptul că, după decesul tatălui, Vasile Tiron avea scopul de a moșteni cota-parte a defunctului, fapt confirmat prin declarațiile participanților la proces și a fratelui inculpatului Valeriu Tiron, subsecvent pentru a atinge scopul său a depus declarații calomnioase în privința inculpatului.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia, deoarece criticile formulate de autorul recursului nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală, or reaprecierea probelor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

La fel, acuzarea consideră că, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. art. 100, 101 Cod de procedură penală, a dat apreciere întregului sistem de probe și just a ajuns la concluzia menținerii sentinței primei instanțe de condamnare a lui Ivan Tiron în baza art. 155 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Deși în recursul declarat, recurentul nu indică concret un temei din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru declararea recursului, totuși din conținutul acestuia se constată că apărarea critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6) al normei indicate, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *când hotărârea atacată nu*

cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Raportând norma de drept citată la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (pct. 5. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

În sensul vizat se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a reținut că prima instanță a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale lui Ivan Tiron în baza art. 155 Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării (pct. 4. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță, deoarece în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Art. 6 CțEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora.

Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, în sensul art. 6 § 1 CțEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

Pe lângă aceasta, recursul declarat de apărare, potrivit argumentelor invocate, este întemeiat și pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. - 5. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița vs Moldova).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Veaceslav Catărău în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, în cauza penală în privința lui *Tiron Ivan XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev